

твителностъ. Тука са съединяватъ важни явленија съ обидни, тѣжни съ забавни, лица отъ высоко съсловие съ хора отъ просто званіе. Съ една дума — спичко що са срѣща въ дѣйствителниятъ животъ. Началото на новата драма е положилъ най-славниятъ отъ Европейските драматурги — Англичанинъ Шекспиръ; у други го по-известни сѫ: отъ Нѣмските писатели Гёте и Шиллеръ; отъ Френските Викторъ Хюго; отъ Руските Пушкинъ, Куколникъ, Островски, Писемски, а най-новъ у тѣхъ талантливъ писателъ са яви Тургеневъ, за когото рекохме по-напредъ, че е и добъръ романистъ.

Комедията (*) изобразява смѣшната страна на живота, когато хората, противъ своята възвишена природа, са увличатъ отъ дребни работи да падатъ въ заблуждение и ставатъ смѣшни. Тя има за целъ да забави и поучи хората, като имъ поправя погрешките. — Лицата въ комедията не са относятъ на единъ частенъ характеръ; тя не изобразява едно лице, каквото трагедията и драмата, но главните глупости на обществото или на едно само съсловие отъ хората. Съ комедии сѫ са прославили у Гърция — Аристофанъ: въ Римъ — Плавтъ и Теренций; въ Франция — Молиеръ, въ Руссия — Фонъ-Визинъ, Грибоедовъ и Гоголь.

* *Българска*. У насъ едваамъ въ началото на втората половина отъ този вѣкъ са появиха театрални представления, и тѣ най-напредъ во видъ на диалоги (**). И първо таквъзъ театрално представление е станало въ Шуменъ подъ управлението на учителя Д. Войникова, който съчини преселенъ въ Влашко, написа и издаде три драми: *Райна Килиния*, *Покръстителето на преславския дворъ* и *Велислава*. Въ тѣхъ младъ, нашъ съотечественикъ откри талантъ на драмати-

(*) Споредъ едни отъ Ѳѣнъ пакъ — пѣсенъ и уѣмъ — село, а споредъ други отъ хѣмос — празникъ, почивка, веселба.

(**) Гл. «Българ. книжици» отъ 1860 год. ч II и III.